

[Poul Møller.]

en voksende del af tilvæksten. Der må derfor bringes orden i argumenterne og modargumenterne fra regeringspartierne side.

Vore forslag tager sigte på en fast skatteprocent på 15, hvor finansministeren opererer med 24 pct. Familiefradragene er stort set de samme, idet ministerens børnefradrag dog er mindre end vore, som tilmed bevares op til barnets 21. år, hvis det er under uddannelse. Når vi har valgt 15 pct., er det for det første, fordi vi ønsker en så lav personbeskatning som vel muligt, og for det andet, fordi en lav procent vil mindske den ulyst til arbejde, som skat på arbejdet altid vil give. Beskatningen af den sidst tjente krone vil blive betydelig mindsket og det direkte skattetryk falde med omkring $\frac{1}{3}$.

Sammenligner man dette forslag med finansministerens tanker om en proportional skat på 24 pct. for en familie med 2 børn i hovedstaden og med en skattepligtig indkomst på 9 000 kr., altså en jævn hovedstadsindkomst, så vil skatten ifølge finansministerens tanker efter fradrag af børnetilskud være 308 kr., efter vort forslag 120 kr. Jeg begriber derfor ikke, at finansministeren i sin forpustede kommentar har turdet påstå, at en skattenedsættelse af dette omfang ville skade „alle jævne borgere“ — mon han ikke burde have haft sagkyndig vejledning, inden han udtalte sig så kategorisk?

Hvis man har noget at indvende mod en sådan reduktion af den direkte skat, må jeg måske henvise ærede medlemmer af socialdemokratiet til socialdemokratiets program af 13. februar 1913, hvori det så malmfuldt hedder — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Arbejdet er kilden til al værdi, og arbejdets udbytte bør derfor tilfalde dem, som arbejder.“

Dengang var det vel kapitalisten, man tænkte på, men i dag er det staten, som tager sit skålpund kød af arbejdets udbytte fra dem, der arbejder.

Kan vi lette de direkte skatter så vidt, er jeg overbevist om, at vi på den eneste rationelle måde begrænser det stadige pres på de offentlige udgifter, for så gør vi den enkelte i stand til at klare opgaverne selv, og vi giver den jævne borger tillid til, at han gennem egen indsats kan trykke sin

fremtid, så han ikke længere behøver at nære lid til statens kunstgreb. Såfremt den enkelte kan regne hermed, tilvejebringer vi en ny spore for den velstandsfremgang, der til syvende og sidst afhænger af folkets indsats.

Investeringskravene er voksende, og derfor tager vore skattetanker sigte på at give borgerne øget opsparingslyst. Det sker bl. a. ved vort forslag om, at en del af den opsparede indkomst bliver skattefri, såfremt opsparringen båndlægges. Størrelsen af det skattefrie opsparingsbeløb vil blive sat så højt, at praktisk talt alt, som kan lægges til side af en almindelig arbejdsindkomst, skattefrit kan opspares. Derved og igennem lettelse af formueskatten håber vi at borgerne vil øge den private opsparingskapital langt ud over, hvad man hidtil har kunnet påregne.

For at imødegå en af det nuværende skattesystems værste skavanker vil vi give personer, der på grund af alder ikke længere oppebærer normale arbejdsindkomster, adgang til at blive sat i skat i forhold til deres fremtidige indkomster.

Ud over disse og andre i fællesudtalelsen skitserede ændringer i beskatningen vil vi fjerne de faste ejendomsskatter til staten. Dette er både et led i en forenkling og i en skattepolitisk vurdering. Det er ikke enkelt, at såvel kommune som amt og stat skal udskrive skatter på grundlag af ejendoms-skyldvurderingen, og en afskaffelse af ejendomsskatterne til staten vil efter vort skøn snarere lette end forøge ejendomspriserne. Det vil også bidrage til, at besidderne af fast ejendom bedre kan magte amtsskatternes tunge byrde, ligesom det vil påvirke husleje- og dermed omkostningsniveauet i nedadgående retning.

For at undgå, at nogen erhvervsvirksomhed skal få betydelige skattestigninger ved overgang til den påtænkte proportionale selskabsbeskatning, er det nødvendigt at råde over et beløb på omkring 50 mill. kr. til nedsættelse af den samlede selskabsbeskatning i forbindelse med dennes revision. Det går nemlig ikke an, at en del af vore virksomheder netop i den nuværende situation bliver belastet med en stærkt forøget selskabsbeskatning; de får rigeligt brug for ethvert overskud, når de skal ruste sig til den øgede konkurrence.